

Як ми вважаємо, саме взаємодія з населенням, довіра і партнерство має бути центральною у діяльності оперативних підрозділів поліції.

На нашу думку, це має передбачати не тільки налагодження взаємодії з конфедентами, з органами публічної влади, проведення опитувань громадян, але і наступні «гласні» напрямки:

- постійне підвищення оперативними співробітниками свого професійного рівня, етичної та естетичної культури, що відповідають потребам громади;
- висвітлення високого авторитету працівника оперативно-розшукових органів у засобах масової інформації;

- встановлення конкретних механізмів взаємодії з громадянами та громадськими організаціями в ході протидії криміналітету (регулярні зустрічі на підприємствах, установах, організаціях, з учнями шкіл, студентами закладів вищої освіти);

- покращення стимулювання осіб, які надають інформацію про вчинені злочини та злочини, що готуються;

- активне залучення громадян, громадських об'єднань до допомоги у проведенні роботи з «групами ризику», безпритульними, особами з алкогольною чи наркотичною залежністю щодо отримання відомостей про безвісно зниклих, осіб, що перебувають у розшуку, про злочини, що готуються;

- забезпечення безпеки потерпілих, свідків, працівників суду, правоохоронних органів, членів їх сімей з урахуванням можливостей громадських організацій;

- співпраця з міжнародними організаціями, громадськими об'єднаннями у ході спільної розробки і реалізації суспільних проєктів, спрямованих на вирішення завдань ОРД;

- використання сучасних технологій в організації взаємодії з громадою (розробка відповідних мобільних додатків, електронних сервісів на сайтах щодо розшуку осіб тощо);

- способи і форми взаємодії мають постійно оновлюватися, відповідно до потреб громади, міжнародного досвіду, громадських ініціатив.

Одержано 16.04.2019

УДК 351.745.7

Ігор Ігорович САПЕЙКО,

курсант групи Ф2-304 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Шинкаренко І. І.

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНОЇ СЛІДЧОЇ (РОЗШУКОВОЇ) ДІЇ НАКЛАДАННЯ АРЕШТУ НА КОРЕСПОНДЕНЦІЮ

Сучасне українське законодавство постійно вдосконалюється з урахуванням вимог запроваджених європейськими стандартами. У зв'язку з означеним у 2012 році був прийнятий новий Кримінальний процесуальний Кодекс в якому

були запроваджені негласні слідчі (розшукові) дії та безпосередньо накладення арешту на кореспонденцію як один з її видів. Нами буде розглянуто у порівнянні законодавство України та законодавство країн Європейського Союзу – Італії та Естонії в частині проведення окремих НСРД. У даній статті проводиться порівняння НСРД щодо контролю кореспонденції в Італії, Естонії та в Україні.

Відповідно ч. 1 ст. 261 КПК України накладення арешту на кореспонденцію, в межах проведення НСРД щодо контролю кореспонденції, проводиться на підставі ухвали слідчого судді. Арешт на кореспонденцію накладається якщо є достатні підстави вважати, що кореспонденція певної особи іншим особам або інших осіб їй може містити відомості, про обставини які мають значення для досудового розслідування. Законодавство Італії та Естонії також передбачає, для арешту кореспонденції, отримання ухвали судді.

Накладення арешту на кореспонденцію надає право здійснювати огляд і виїмку цієї кореспонденції. Суб'єкти проведення даної НСРД в Україні, Естонії та Італії відрізняються. В Україні, на основі ухвали слідчого судді, саме слідчому надається право здійснювати огляд і виїмку кореспонденції. КПК Естонії передбачає направлення копії постанови про арешт поштового або телеграфного відправлення для виконання керівництву підприємства, яке надає поштові або телекомунікаційні послуги. Відповідно до КПК Італії повноваження на вилучення кореспонденції надається судовому виконавцю.

Спосіб проведення даної негласної слідчої (розшукової) дії в Україні, Естонії та Італії дещо відрізняється. В Естонії, обов'язок на передання арештованої кореспонденції для її огляду покладається на керівника підприємства, що надає поштові або телекомунікаційні послуги. Відповідно до ч. 1 ст. 262 КПК України, огляд затриманої кореспонденції проводиться в установі зв'язку, якій доручено здійснювати контроль і затримувати цю кореспонденцію, за участю представника цієї установи, а за необхідності – за участю спеціаліста. У присутності зазначених осіб слідчий вирішує питання про відкриття і оглядає затриману кореспонденцію. В Італії після вилучення кореспонденції судовий виконавець передає вилучену кореспонденцію судовим органам, не розкриваючи її. У разі, якщо у судового пристава є достатні підстави вважати, що посилки містять відомості, що сприяють виявленню або збереженню доказів, які можуть бути загублені внаслідок затримки, він у можливо короткі строки інформує про це прокурора, який вправі дозволити негайно розкрити посилку.

Відповідно до КПК України, Естонії та Італії, у разі відсутності речей чи документів, які мають значення для досудового розслідування, кореспонденція відправляється до адресату. А також, про кожен випадок проведення огляду, виїмки або затримання кореспонденції складається протокол, відповідно до вимог КПК кожної з розглянутої країни.

Таким чином, на підставі аналізу законоположень, зарубіжних країн, які входять до складу Європейського союзу, Італії та Естонії щодо проведення та використання результатів окремих ОРЗ щодо контролю кореспонденції у

процесі доказування в кримінальних провадженнях можна дійти висновку, що при розробленні нового КПК значна частина засад європейського законодавства була інтегрована в законодавство України.

Одержано 22.04.2019

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
ФАКУЛЬТЕТУ № 6**

УДК 351.746.3

Лілія Миколаївна БІРУКОВА,

студентка групи Ф6-ПДдср-18-2 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Ананьєва Є. А.*

**ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ ТАКТИКО-СПЕЦІАЛЬНОЇ
ПІДГОТОВКИ**

Як свідчить практика, поліцейські не завжди бувають достатньо кваліфікованими та підготовленими до надзвичайних або так званих «екстремальних» ситуацій через відсутність у їх діях неупередженості, чіткості, згуртованості та оперативності. Цьому передують низка обставин до яких можна віднести похибки у розстановці сил і засобів; помилки в організації управління нарядами і підтримання з ними зв'язку; недостатність у матеріально-технічному забезпеченні.

«Тактико-спеціальна підготовка» – це складова частина загальної професійної підготовки співробітника ОВС. При більш детальному розгляді «тактико-спеціальної підготовки» (ТСП) в першу чергу необхідно з'ясувати в чому саме вона полягає. Так, основним призначенням ТСП є набуття і вдосконалення поліцейськими навичок практичного застосування теоретичних знань щодо правильного оцінювання конкретних подій з подальшим прийняттям правомірних рішень й психологічної готовності до застосування (використання) заходів фізичного впливу, спеціальних засобів та зброї дій у ситуаціях різних ступенів ризику.

ТСП охоплює дві складові частини, а саме: «спеціальну тактику» і «тактику професійної діяльності». Спеціальна тактика розробляє і застосовує на практиці превентивні та примусові поліцейські засоби, методи і прийоми дій особового складу органів та підрозділів в екстремальних ситуаціях, а тактика професійної діяльності в свою чергу охоплює основні задачі, порядок і організацію несення служби поліцейськими з охорони публічного порядку.

Основою ТСП працівника поліції є: вивчення і розробка тактичних засобів та прийомів дій в екстремальних ситуаціях; порядок застосування спеціальних